

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 35.114/1

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, op 19 maart 2003 door de Vlaamse minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van besluit van de Vlaamse regering "inzake de erkenning van energie-auditors voor woningen en houdende bepaling van de uitvoeringsvoorwaarden van de energie-audit", heeft op 15 mei 2003 het volgende advies gegeven :

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

1. Het om advies voorgelegde ontwerpbesluit bevat een erkenningsregeling voor energie-auditors, zijnde natuurlijke personen die als zelfstandige energie-advies verstrekken. Het ontwerp regelt bovendien de wijze waarop een energie-audit moet worden uitgevoerd opdat de uitgaven ervoor in aanmerking kunnen worden genomen voor de belastingvermindering voor uitgaven inzake een rationeler energieverbruik, bedoeld in artikel 145²⁴, eerste lid, 7°, van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992. Krachtens artikel 63¹¹, § 1, 2°, van het KB/WIB 1992 worden de in artikel 145²⁴, eerste lid, 7°, van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992 bedoelde uitgaven voor een energie-audit voor belastingvermindering slechts in aanmerking genomen voorzover de werkzaamheden die aan de basis liggen van die uitgaven worden uitgevoerd overeenkomstig de toepasselijke gewestelijke wetgeving.

2. Rechtsgrond voor het ontworpen besluit wordt blijkens de aanhef ervan gezocht in artikel 6, § 1, VII, eerste lid, h), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, dat aan de gewesten de bevoegdheid inzake rationeel energieverbruik toekent, en in de onder 1 aangehaalde fiscaalrechtelijke bepalingen.

2.1. Zoals de Raad van State, afdeling wetgeving, er reeds herhaalde malen heeft op gewezen, kan een bevoegdheidsverdelende bepaling op zich geen rechtsgrond bieden voor een besluit van een gemeenschaps- of een gewestregering. Om zulk een besluit te kunnen nemen, dient een uitdrukkelijke delegatiebepaling in een decreet voorhanden te zijn, of moet een beroep kunnen worden gedaan op de in artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bedoelde algemene uitvoeringsbevoegdheid van de betrokken regering, wat het bestaan van een uit te voeren decreet veronderstelt, of dient een rechtstreekse bevoegdheidstoekenning aan de regering door of krachtens de Grondwet of een bijzondere wet voorhanden te zijn.

In casu is geen enkele van de drie vermelde hypothesen aanwezig.

2.2. Evenmin kan een besluit van een gemeenschaps- of gewestregering rechtsgrond vinden in een federale bepaling, zodat de onder 1 vermelde fiscaalrechtelijke bepalingen evenmin rechtsgrond kunnen bieden aan het om advies voorgelegde ontwerpbesluit.

3. Conclusie moet dan ook zijn dat het ontwerp in de huidige omstandigheden, bij gebreke van de nodige decretale rechtsgrond, geen doorgang kan vinden.

De Raad van State, afdeling wetgeving, ziet dan ook af van een nader onderzoek van het ontwerp.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	M. VAN DAMME,	kamervoorzitter,
	J. BAERT, J. SMETS,	staatsraden,
	G. SCHRANS, A. SPRUYT,	assessoren van de afdeling wetgeving,
Mevrouw	A.-M. GOOSSENS,	toegevoegd griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. P. DEPUYDT, eerste auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld door Mevr. M.-C. CEULE, eerste referendaris-afdelingshoofd.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A.-M. GOOSSENS

M. VAN DAMME